

**Uchwała Nr /14
Rady Powiatu w Goleniowie
z dnia 25 września 2014 r.**

w sprawie rozpatrzenia skarg

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2013, poz. 595 i 645 z 2014 r. poz. 379) oraz w związku z art. 228, art. 229 pkt 4 i art. 237 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) oraz w związku z § 19 ust. 2 Statutu Powiatu Goleniowskiego (Dz. Urz. Woj. Zach. z 1999r. Nr 3, poz. 24; z 2000r. Nr 13, poz. 126; z 2001r. Nr 36, poz. 833; z 2002 r. Nr 23, poz. 391, Nr 52, poz. 1140; z 2003r. Nr 1, poz. 14; z 2004 r. Nr 5, poz. 62, Nr 83, poz. 1468; z 2007r. Nr 95, poz. 1651, Nr 105, poz. 1808)

Rada Powiatu w Goleniowie uchwała, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi mieszkańca Goleniowa z dnia 06 czerwca 2014 r. na Starostę Goleniowskiego uznaje się skargi za bezzasadne.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu w Goleniowie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Powiatu

Witold Kaleczyc

Uzasadnienie uchwały o negatywnym rozpatrzeniu skargi

W dniu 11 czerwca 2014 r. do Starostwa Powiatowego w Goleniowie wpłynęła (przekazana w trybie art. 231 KPA) skarga złożona przez Skarżącego w dniu 9 czerwca 2014 r. do Regionalnej Izby Obrachunkowej w Szczecinie, w której Skarżący zakwestionował nie dokonanie przez organ – Starostę Goleniowskiego, zapłaty należności z tytułu faktur wystawionych przez Skarżącego za przechowywanie wskazanych w skardze pojazdów.

Zgodnie z przepisem art. 229 pkt 4 KPA organem właściwym do rozpoznania skargi jest Rada Powiatu w Goleniowie, albowiem skarga dotyczy działań Starosty.

W odpowiedzi na wniesioną skargę Dyrektor Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w Goleniowie wyjaśniła, iż powodem odmowy spełnienia kierowanych przez Skarżącego roszczeń jest brak podstaw faktycznych i prawnych kierowanych przez Skarżącego roszczeń oraz wybór przez Skarżącego niewłaściwego trybu ich dochodzenia. Wskazano, iż roszczenia związane z przechowywaniem przez Skarżącego pojazdów w okresie, w jakim nie miał on zawartej ze Starostą umowy na przechowywanie pojazdów, zostały oddalone z pouczeniem o właściwym (administracyjnym) trybie przyznawania zwrotu koniecznych wydatków związanych z wykonywaniem dozoru oraz wynagrodzenia za przechowywanie pojazdów, które aktualnie nie jest zakończone z uwagi na złożenie przez Skarżącego skarg w trybie sądownoadministracyjnym względnie odwołań do Samorządowego Kolegium Odwoławczego. Wskazano konsekwencji, iż kierowane wobec starosty roszczenia dotyczą spraw będących przedmiotem postępowania sądownoadministracyjnego. Skarżący nie skorzystał przy tym z drogi cywilnej dochodzenia swych roszczeń i nie skierował w sprawie powództw cywilnych, pozostając przy wezwaniach do zapłaty i kwestionowaniu nie zastosowania się do nich przez Starostę w postępowaniu skargowym. Wskazano, iż powodem nie zaakceptowania roszczeń wynikających ze wskazanych przez Skarżącego faktur jest bądź fakt innych ustaleń w toku prowadzonego postępowania administracyjnego (w tym względnie wskazano na wydanie postanowień ws. przyznania kosztów w sprawie pojazdów ZGL 15527, ZGL06659, VIN WF0BXXGCABNK56061, VIN WAUZZZAZMA183920, VIN W00087MC213969, VIN VSX000093L4139794), które Skarżący kwestionuje na drodze administracyjnej względnie sądownoadministracyjnej, bądź stwierdzenia braków podstaw faktycznych i prawnych dla dochodzenia przez Skarżącego wskazanych w fakturach roszczeń.

Ustosunkowując się do treści wniesionej skargi w świetle wyjaśnień organu nie stwierdzono podstaw do jej uwzględnienia. Nadmienić należy, iż z treści skargi wynika w sposób jednoznaczny, iż intencją Skarżącego jest potraktowanie pisma jako skargi w rozumieniu przepisu art. 227 KPA, nie zaś skargi w sprawie indywidualnej podlegającej przekazaniu zgodnie z przepisami art. 234 i 235 KPA właściwym organom (w tym jako wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego).

Nie zmienia to jednak faktu, iż Rada Powiatu jako organ właściwy do rozpoznawania skarg nie posiada kompetencji do uczestnictwa w zastępstwie (lub przeciw) organu w postępowaniu administracyjnym lub sądownoadministracyjnym. W tym względnie należy wskazać, iż zarzut skargi sprowadza się do kwestionowania przez Skarżącego praktyki organu związanej z kierowanymi przez Skarżącego roszczeniami finansowymi wynikającymi z przechowywaniem przez Skarżącego na prowadzonym przez Skarżącego parkingu strzeżonym pojazdów. Rada stwierdza, iż w sprawach tych organ jednoznacznie i wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko; w sprawach podlegających rozpoznaniu na gruncie KPA przeprowadzono stosowne postępowania administracyjne, zaś Skarżący zakwestionował ich ustalenia w przewidziany procedurą sposób (włącznie ze skargą do WSA). W sprawach związanych z kierowaniem roszczeń na drodze cywilnej Skarżący może zaś skorzystać z drogi sądowej dla dochodzenia swoich roszczeń. Wskazać w szczególności należy, iż nie spełnienie roszczeń finansowych Skarżącego wynika ze stanowiska organu co

do nie istnienia wskazanej przez Skarżącego podstawy prawnej tych roszczeń. Jednocześnie organ wskazywał wielokrotnie w korespondencji adresowanej do Skarżącego na podstawie prawną swojego stanowiska, wynikającą z interpretacji aktualnego stanu prawnego przez organ. Niezależnie od powyższego, wskazać należy na dowolność kwot wskazanych w roszczeniach Skarżącego, uniemożliwiająca ich weryfikację. Skarżący nie zdecydował się przy tym na przyjęcie drogi postępowania wskazanej przez organ, przeciwstawiając własne odmienne stanowisko w sprawie. Nadmienić przy tym należy, iż pracownicy Starostwa Powiatowego w Goleniowie, w związku z pełnionymi funkcjami dokonują bieżącej wykładni obowiązujących przepisów prawa, zgodnie z zasadą praworządności wyrażoną w art. 6 KPA. Nie oznacza to jednak, by organ – a w konsekwencji urzędnik stosujący dane przepisy, nie miał uprawnień do ich interpretacji, jeżeli tylko dokonywane jest to zgodnie z regułami wykładni prawa. Co więcej – wykładnia przepisów dokonywana zgodnie z naczelnymi zasadami postępowania administracyjnego jest obowiązkiem urzędnika, związanym z koniecznością skonkretyzowania abstrakcyjnych norm prawnych dla potrzeb jednostkowej sprawy. Ocena przez Radę Powiatu prawidłowości dokonanej wykładni przepisów prawa wykracza poza zakres postępowania skargowego, gdyż w przypadku naruszenia w tym względzie przepisów prawa administracyjnego, właściwa dla kontroli postępowania organu jest droga postępowania odwoławczego, zaś w wypadku gdy działania organu dokonywane są w związku z roszczeniem, dla którego nie jest właściwa administracyjna droga postępowania – co podtrzymuje Skarżący, otwarta jest droga procesu cywilnego.

Wskazać należy, iż w zakresie kompetencji Rady Powiatu jako organu właściwego do rozpoznania skargi jest kontrola prawidłowości funkcjonowania organu postępowania administracyjnego, jakim jest Starosta oraz pracownicy podległego mu Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego (w tym Dyrektor, którego postępowania dotyczą zarzuty objęte skargą) wykonujący czynności powierzone przez Starostę. Kontrola ta przy tym dokonywana jest z uwzględnieniem specyfiki postępowania skargowego, które jest postępowaniem samodzielnym i odrębnym od postępowania odwoławczego w postępowaniu administracyjnym. Analiza postępowania organu nie doprowadziła do stwierdzenia nieprawidłowości w postępowaniu, w szczególności nie potwierdzono w nim zasadności zarzutów przedstawionych przez Skarżącego w treści skargi.

Mając powyższe na uwadze skargę należało uznać za bezzasadną, o czym należy powiadomić Skarżącego z pouczeniem o treści przepisu art. 239 § 1 KPA w brzmieniu: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego”.

Opracowała: Komisja Rewizyjna